

מ"ת 34846/06/19 - מדינת ישראל נגד אכרם בולבול

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 34846-06-19 ישראל נ' בולבול(עציר)
תיק חיצוני: 215959/2019

בפני מבקשת נגד משיב	כבוד השופט ניצן סילמן
מדינת ישראל	
אכרם בולבול (עציר)	
ע"י ב"כ עו"ד נאג'י עאמר	

החלטה

1. בקשת מעצר עד תום ההליכים.

2. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של רצח בכוונת תחילה, ניסיון רצח ועבירות בנשק.

העובדות לפי כתב האישום -

3. המשיב ואחיו, כמאל בולבול (להלן: "כמאל") מתגוררים בבאקה אל גרביה, בסמיכות לאחמד חג'ג' ז"ל (להלן: "המנוח") ומשפחתו. בין הצדדים סכסוך מתמשך.

4. ביום 19.5.19 בסביבות השעה 22:00-21:30, המנוח שב מהמסגד לביתו ופגש את כמאל. הנאשם עמד בסמוך למקום. לאחר עימות מילולי בין הצדדים, כמאל והמנוח הסכימו להיפגש על כביש 6 על מנת "לסגור עניינים"

5. בשלב זה גמלה בליבו של המשיב ההחלטה להמית את המנוח. הוא נכנס לביתו והצטייד באקדח. נכנס לרכבו של כמאל, והשניים נסעו להיפגש עם המנוח.

6. המנוח נכנס לרכבו עם אחיו מוחמד חאג' (להלן: "מוחמד"), ובניו א' יליד שנת 2005, וב' יליד שנת 2002 (להלן: "א ו- ב", בהתאמה)

7. סמוך לשעה 22:15 נפגשו הצדדים, ליד עסק ששמו "בית השקשוקה". המנוח יצא מרכבו עם בני משפחתו, וכמאל יצא מרכבו והתקרב אליהם. בין כמאל למנוח ומשפחתו החל עימות שנמשך מס'

דקות.

8. בשלב זה, המשיב יצא מהרכב, התקרב לחבורה, ובהיותו מטרים בודדים מהם, כיוון את האקדח לעבר המנוח וירה לפחות 5 יריות.
9. מוחמד הבחין שהמשיב אינו יכול עוד לירות, וזינק לעברו על מנת לחלץ ממנו את האקדח. מהלך עימות בין השניים ניסה המשיב להצמיד את האקדח לגופו של מוחמד ולירות, אולם ללא הצלחה. המשיב הכה את מוחמד עם האקדח על הראש, ונמלט מהמקום.
10. א' דלק בעקבותיו של המשיב, והמשיב הסתובב לעברו וכיוון לעברו את האקדח, ואז המשיך במנוסה.
11. כתוצאה מהירי נהרג המנוח.

קיומה של תשתית ראייתית -

טענות המבקשת -

12. המשיב תחילה הכחיש ביצוע הירי, אולם לאחר מכן הודה בירי וטען להגנה עצמית, לאחר שהמנוח שלף אקדח וניסה לירות לעברו. בהמשך חזר בו מגרסתו, טען שהודה בשל לחץ החוקרים, ושמר על זכות השתיקה.
13. בניו של המנוח זיהו את המשיב מגיע לעברם ואוחז באקדח, ושללו קיומו של אקדח או נשק בידי המנוח.
14. בסרטון מצלמת אבטחה נראית דמות מתקרבת לעבר החבורה באקדח שלוף ויורה לעברם מטווח קצר. כל הנוכחים באירוע, **לרבות כמאל והמשיב עצמו** זיהו את המשיב בסרטון כדמות שמבצעת הירי.
15. בחלק מסרטוני מצלמות אבטחה המתעדים מסלול הבריחה של המשיב, ניתן לזהותו באופן ברור. **המשיב אף זיהה עצמו.**
16. חוות דעת מעבדת נשק קבעה כי 5 תרמילים וקליע נקור שנמצאו בזירה נורו מנשק אחד.

17. חוות דעת פתולוגית קובעת כי המנוח נהרג כתוצאה מהירי.

טענות המשיב -

18. המשיב טוען לירי מתוך הגנה עצמית, ולמצער, הגנה עצמית מדומה. לטענת המשיב המנוח הוא ששלף אקדח אשר הביא עמו לזירה ומשראה המשיב את האקדח, שלף את אקדחו שלו, ירה במנוח והרגו.

19. המשיב מסתמך על הודעתו של כמאל אחיו, הודעה מיום 28.5.19 לפיה "אחד הוציא אקדח שהיה לו בצד ודרך אותו, אמרתי לאח שלי להיזהר הוא יורה לרגליים..". (שורות 29-30). עוד מסתמך המשיב על עדות בנו של כמאל ב', אשר לטענתו ראה את אשת המנוח מגיעה לזירת הירי, ולוקחת את הנשק אשר היה לצדו של המנוח.

20. אליבא דמשיב, די בעדויות אלו על מנת להקים גרסה מסתברת לקיומה של הגנה עצמית, אף בשלב לכאורי זה. גרסה מסתברת זו מצדיקה לכל הפחות העדפת חלופה חרף חומרת האישום.

21. המשיב מציין עוד, כי אין חולק דבר קיומו של סכסוך בין משפחת המנוח לבין כמאל, סכסוך אשר הביא להחלטה לקיים עימות "סופי". לטענת המשיב הירי בוצע בליט ברירה, משראה את המנוח מכוון אקדח כנגדו, ועל כן קם הסייג הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין.

סקירת ההודעות:-

22. בהודעת כמאל הראשונה, מיום 28.5.19, טען תחילה שהמשיב כלל לא נכח באיזור (שורה 54). בהמשך אישר כי המשיב הגיע, אך מציין כי לאחיו, המשיב, לא היה אקדח. בשלב זה, במסגרת החקירה, מעומת כמאל עם הסרטון. כמאל מזהה את אחיו (שורה 111), מזהה שאחיו אוחז משהו בידו, "מרים את הידיים וכנראה יורה, לפי מה שרואים אח שלי ירה..". (שורה 147). בהמשך החקירה מציין כמאל בתשובה לשאלה "האם יש ויכוח שאח שלך ירה בבן אדם?" תשובה- "לא". כמאל לא מזכיר הגנה עצמית או שליפה כזו או אחרת. יש לציין כי בשלב זה ביקש כמאל להפסיק החקירה, דמע והבין כי בכך נחרץ גורלו של אחיו.

23. הודעת כמאל מיום 2.6.19 מציינת כי בן המנוח החזיק קרש בידו והמנוח אחמד ביקש שיוריד את הקרש. כמאל מאשר שוב שאכרם ירה, ולטענתו אכרם אמר כי אחמד הרים עליו אקדח. כמאל מאשר שלא רואים אקדח עם אחמד בסרטון, ומנגד מאשר שרואים שאכרם הגיע עם אקדח בידו.

24. הודעת מוחמד, אחיו של המנוח, מיום 20.5.19 מציינת כי היחידי שנראה עם אקדח בידו הנו אכרם. מוחמד מציין כי לאחר שאכרם ירה במנוח, כיוון אכרם את האקדח לכיוון של מוחמד, ניסה לירות אך

היה לו מעצור או אז התפתחה תגרה בין מוחמד לאכרם, ומוחמד מציין כי אכרם "שוב ניסה לירות עלי. ניסיתי להוציא את האקדח מידו, הוא נתן לי מכה על המצח." בהמשך החקירה מציין מוחמד "רק אכרם החזיק באקדח והוא זה שירה וניסה לירות בי ולא יצא לו."

25. ביום 22.5.19 מפרט מוחמד "אחרי שראיתי שהוא לא יורה, קפצתי עליו כדי להוציא ממנו את האקדח, הוא כיוון עלי מטווח אפס לכיוון החזה שלי ולחץ על ההדק פעמיים ולא הוציא כדורים... אני חושב שתוך כדי העימות גם כיוון את האקדח לכיוון קייס, הבן של אחי... אכרם ברח עם האקדח שלו לכיוון הכביש הראשי." בהמשך העדות מציין מוחמד "הוא כיוון מטווח אפס את האקדח שלו לחזה שלי, הוא ניסה לירות אבל לא יצא לו כדורים." לשאלה אם מישהו אחר החזיק בנשק, משיב מוחמד "בכלל לא". (שורה 87). שוב מציין מוחמד כי לאחר שלא הצליח להפיל את אכרם "אני חושב שהוא גם ניסה לירות בקייס... אפשר לראות שאכרם רצה לרצוח את כולם, אותי ואת הילדים גם..."

26. סייף בן המנוח, העיד ביום 22.5.19 בשעה 20:15 כי לאחר תחילת הוויכוח בא אכרם, שלף אקדח וירה באביו. סייף ממשיך- "כשאבא שלי נפל הוא כיוון את האקדח לכיוון שלנו, הוא לא הצליח לירות בנו, כנראה נגמרו לו הכדורים." בעדות נוספות מאותו יום בלילה מציין סייף "אם היו לו עוד כדורים היה הורג את אח שלי כי הוא מכוון עליו. גם כשרצנו אחריו, כשהפסיק לירות, הוא כיוון עלינו הנשק."

27. הבן קייס העיד "כמאל התקרב לאבא שלי ואבא שלי נתן לו נגיחה, ואז אכרם הגיע ועשה ככה עם האקדח (תנועת דריכה) עמדנו כולנו והסתכלנו עליו. אבא שלי הרים את היד לתת לאכרם כאפה ואז אכרם ירה בו ארבעה או חמישה כדורים ואז אבא נפל... אבא שלי בא לריב מכות אבל לא הביא איתו כלום. אם הוא היה יודע שהם הביאו אקדח, גם אבא שלי היה מביא אקדח."

28. בהודעות המשיב מציין המשיב תחילה ביום 22.5.19 "אני לא עשיתי את הרצח". המשיב מציין ומאשר קטטה, ואז לפתי נשמע ירי והמשיב טוען כי ברח. המשיב מוסיף כי לבני משפחת חג'אג' היה אקדח "או לו או לילדים שלו, אני לא יודע, אבל אני יודע שהיה אקדח". משנשאל איך הוא לא יודע מי ירה במנוח, תוך שהוא מאשר תגרה, משיב המשיב- "היה חושך". (שורה 48). בעדות נוספת מיום 28.5.19, מעומת אכרם עם הסרטונים. אכרם מזהה את עצמו כשהוא נועל נעליים (בניגוד לגרסה קודמת שלו), ומאשר כי הוא נראה אוחז באקדח. מכאן ואילך מציין אכרם "לא יכול לדבר" (שורה 105) ושותק.

29. ביום 3.6.19 כבר מציין אכרם גרסת הגנה עצמית מלאה. לטענתו "ראיתי את אחמד מרים אקדח, דורך אותו ומכוון את האקדח עלי, שמעתי שהוא רוצה לירות אבל לא יצא כדור ואז אני פחדתי ולא ידעתי מה לעשות ויריתי בו..." עם זאת, בהמשך החקירה, מאשר אכרם כי ניהל דין ודברים עם אחיו כמאל, בנוגע לגרסאות שיש למסור למשטרה ובתשובה לשאלה מי התחיל לתאם, משיב אכרם- "אני ואח שלי כמאל, התחלנו לדבר גם מה לעשות" (שורה 84). הגרסה כוללת השמדת הנשק בעזרת אדם בשם גאזי אבו ראזק. בהמשך אחר כך, כשמעומת אכרם עם טענות גאזי ובנו של גאזי, בוחר אכרם שלא להגיב.

30. חנאן, אשת כמאל, טוענת כי בנה ב' ראה את אשת המנוח, ריטה, לוקחת נשק מהזירה. ב' נחקר על ידי חוקרת נוער אך נמצא קושי להעריך מהימנותו.
31. אשת המנוח, ריטה חג'אג' מכחישה בתוקף טענות המשיב ומשפחתו. לטענתה "לא לקחתי אקדח ולא היה לו אקדח" (שורה 48). מוחמד בולבול ממשפחת הרוצח, העיד וציין כי לא ראה נשק בזירה.
32. אח המנוח, מוחמד, ציין כי בצילומי הסרטונים רואים את אשת המנוח, ריטה, נשאת ליד המנוח עד הגעת אמבולנס.

דין והכרעה

33. לאחר שבחנתי חומר הראיות, ובמיוחד ההודעות המצויות בתיק, ראיתי הסרטונים והתמונות שהוצגו, ושמעתי טענות הצדדים בדיון מיום 9.7.19, סבור אני כי גם בשלב לכאורי זה, אין מקום לקבל טענה לכאורית לתחולת סייג ההגנה העצמית.
34. בפסיקת בית המשפט העליון, ע"פ 746/14 היילו ימר נ' מ"י, קבע כב' בית המשפט העליון כי נדרשים כמה וכמה יסודות מצטברים לצורך ביסוס טענת ההגנה העצמית. החלת היסודות המצטברים במקרה שבפנינו תביא למסקנה כי אין בראיות ובטענות מצד המשיב כדי להקים ולו תחולה לכאורית של הסייג בנסיבות העניין.
35. ראשית, כפי שצוין אין מחלוקת כי המשיב ירה לפחות 5 כדורים במנוח ולעברו. אין מדובר בירי בודד, אלא בירי מתמשך, אשר להבנתי פסק רק משהאקדח עצר מירי, או תמו הכדורים. כמות הכדורים מלמדת על כוונה להמית, יותר מאשר על הגנה עצמית.
36. שנית, מדובר בגרסה מתפתחת, מאוחרת, אשר מנוגדת לגרסאות קודמות של המשיב, וגם של בני משפחתו שלו. ודוק- מקום בו מדובר בגרסת הגנה עצמית, אך טבעי היה לצפות כי זו תאמר מיידית, בקול רם וצלול, בלא כחל ושרק ובלא תיבולה בשקרים (כדוגמת הביגוד שנותר במסגד, כעולה מהחקירות).
37. שלישית, הן על פי עדויות בני המנוח, הן על פי עדות אח המנוח, לאחר הירי כיוון המשיב את האקדח לעבר האח והבן, וניסה לרצחם נפש. ברור לחלוטין שבשלב זה אין מדובר בהגנה עצמית, ועל כן העובדה כי המשיב לא חדל ממעשיו גם לאחר הירי, מלמדת על כוונה להמית, ולא על כוונה להתגונן, לכאורה.

38. רביעית, קיים ביטוי האומר ש"אין להביא סכין לקרב אקדחים" (או אקדח לקרב אגרופים). ביטוי זה יפה גם למקרה בפנינו. אין כל היגיון בכך שבן המנוח יאחז קרש בידו, ויתפתח עימות פיזי, מעין נגיחות, בין המנוח ובין כמאל, מקום שבו אמור להתקיים קרב אקדחים. אדרבא- בן המנוח העיד כי לו אביו המנוח היה יודע שיובא אקדח לזירה, היה דואג להצטייד באקדח משלו (ומכאן אתה מסיק שלא עשה כן).

39. חמישית, אין חולק כי על פי סרטוני המצלמות, רק בידי אדם אחד נראה נשק, הוא **המשיב**. יש לציין כי בן המנוח, קייס, הבחין כי אכרם דרך את נשקו בעודו מגיע לזירה. ברור לחלוטין כי מדובר בתנועת הכנה לירי אשר אינה מתיישבת עם תגובתה אינסטינקטיבית למי שמכוון לכאורה נשק למולו. לא יעלה על הדעת כי המנוח כיוון נשק או אז אכרם דורך את נשקו, מכיון את נשקו ויורה.

הסרטון שהוצג בדיון מיום 9.7.19 מלמד לכאורה כי המשיב נראה יורה **מיד** לאחר הגעתו לזירה, תוך שלא נצפים כל תנועות או שינויי עמדה מצד יתר המעורבים בזירה. לא נראה אקדח בידי המנוח, לא נראית תנועת דריכה או שליפה מצד המנוח.

40. שישית, הטענות בדבר הסתרת נשק לא הוכחו, ולו בקמצוץ. ספק בעיני אם אשת המנוח המגלה כי בעלה נרצח תפעל מיידית להסתרת נשק, תמתין לאמבולנס ואז תתחמק עם הנשק. ההסתברות לכך אינה גבוהה, בלשון המעטה. העובדה כי מוחמד בולבול ממשפחת המשיב אישר שלא ראה נשק ולא ראה את הנטען על ידי ב', מחזקת הדברים שבעתיים.

41. שביעית, גם בשלב זה, לא ניתן להתעלם מגרסת המשיב עצמה, מעבר להיותה גרסה מאוחרת. המשיב עצמו טוען כי המנוח שלף נשק, אך לא נורו ממנו כדורים. אין ספק שבשלב זה יכול המשיב לעשות את שעשה, דקות ספורות לאחר מכן, להימלט. תחת זאת, המשיב שולף נשק, דורך אותו ויורה מספר רב של כדורים. גם לו כל גרסתו היתה נכונה, ספק אם מדובר בהגנה עצמית. אזכיר כי הירי כוון לחזה המנוח.

42. שמינית, העובדה כי המשיב חזר בו מגרסתו היא הנותנת כי מדובר בטענה מאוחרת, שהועלתה מבלי שיהיה לה בסיס לכאורי.

43. תשיעית, גם גרסת "הסתרת האקדח" כנטען על ידי המשיב, אינה יכולה לעמוד במבחני היגיון לכאוריים. המשיב טען כי בנו של המנוח, סייף, הסתיר את האקדח ואף ניסה להראות סדרת צילומים מתוך סרטון האירוע, המלמדים כי הבן סייף ניגש פעם אחר פעם לאביו המנוח, מתרחק ושב. אלא שגרסה זו אינה מתיישבת עם טענת הקטין ב', לפיו ראה את אלמנת המנוח מעלימה את האקדח, לטענתו. כאשר סייף ניגש למנוח, מתבצע הדבר זמן רב לפני הגעת ב' לזירה. אין כל היגיון בכך שסייף יעלים את האקדח ואולי ישיב את האקדח ואז תעלימו אלמנת המנוח.

44. עשירית, כל העדים שהגיעו לזירת האירוע, סמוך לאחר הירי, ומדובר בזמן קצר יחסית לא ראו אקדח, לא בסביבת המנוח ולא בסביבה אחרת, כלל העדים הבגירים לא ראו מי מבני משפחת המנוח לוקח אקדח ומנסה להסתיר אקדח. ראה לעניין זה למשל אלן ומוחמד עסמנא.

45. גם דברי אשת המשיב ביחס לגרסאות המשיב, המשתנות, ושתיקתו ביחס לשאלת הרצח, משמיטה הקרקע מתחת טענת ההגנה העצמית הלכאורית.

46. לא ניתן להתעלם מן העובדה, כי בעדות מיום 3/6/19, מאשר אכרם כי ניהל דין ודברים עם אחיו כמאל, **בנוגע לגרסאות שיש למסור למטרה ובתשובה לשאלה מי התחיל לתאם**, משיב אכרם- "אני ואח שלי כמאל, התחלנו לדבר גם מה לעשות" (שורה 84). הגרסה כוללת השמדת הנשק בעזרת אדם בשם גאזי אבו ראזק. בהמשך אחר כך, כשמעומת אכרם עם טענות גאזי ובנו של גאזי, בוחר אכרם שלא להגיב.

47. בנסיבות אלו, אני קובע כי קיימת תשתית ראייתית לקיומה של עבירת רצח, ולא קיימת תשתית ראייתית, אף לא לכאורית לטענת ההגנה העצמית.

48. גם בהתחשב בתיקון מספר 137 לחוק העונשין, עדיין עסקינן בעבירת המתה. מקום בו מדובר בעבירה שהנה חמורה בספר החוקים, הנסיבות לשחרור לחלופה מטבע הדברים יהיו חריגות ביותר, נדירות שבנדירות. לא מצאתי כל נסיבות נדירות במקרה דנן, המצדיקות שקילת חלופה שיכולה להקהות עוקץ מסוכנות המשיב.

49. עסקינן בירי, אשר בוצע לכאורה לתוך קבוצת אנשים, אגב כך שהמשיב לכאורה הצטייד מראש באקדח שהטמין בביתו. המשיב הגיע למקום באיחור, שלף האקדח מבעוד מועד, כך על פי הסרטון לכאורה, וירה מספר רב של יריות במנוח, לכאורה. אין מדובר כאן בנסיבות מקלות, אלא בנסיבות מחמירות.

50. מקום בו בית המשפט משתכנע כי מדובר בעילה בעוצמה גבוהה, עד שלא ניתן לאיינה בחלופת מעצר, מתייטר הצורך לבחון חלופת מעצר קונקרטי וממילא מתייטר הצורך להורות על תסקיר מעצר. ראה למשל לעניין זה בש"פ 348/14 מ"י נ' חיימוב; בש"פ 3391/13 עוידה נ' מ"י, פסקה 8; בש"פ 8412/13 ביטון נ' מ"י.

51. משנמצאו ראיות לכאורה, להוכחת האישום, משלא קמה תשתית אף לא לכאורית לטענת ההגנה העצמית, ומשהעילה הינה בעוצמה גבוהה, אני מורה על מעצרו הממשי של המשיב עד לתום ההליכים.

ניתנה היום, י"ד תמוז תשע"ט, 17 יולי 2019, בהעדר הצדדים.
עמוד 7

